

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ivana K.** proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje**, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem v Mělníku, Bezručova 2796, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 22.9.2011, č.j.: KRPS-108587-55/ČJ-2011-010026

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, předloženou Městskému soudu v Praze jako soudu místně a věcně příslušnému dne 14.11.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 22.9.2011, jímž správní úřad rozhodl podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu), o prodloužení doby zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění o šedesát dnů.

Žalobce v podané žalobě namítl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Má za to, že žalovaný správní úřad porušil vydáním napadeného rozhodnutí ustanovení § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí uvedou mimo jiné důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správním úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních pojmů.

Žalobce namítl, že tohoto porušení zákonného ustanovení se správní úřad dopustil ve spojení s ustanovením § 124 odst.1 zákona o pobytu cizinců a článku 15 odstavců 1 a 4 tzv. „Návratové směrnice“, tj. Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Dále žalobce shledal postup žalovaného v rozporu s článkem 5 odstavcem 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950.

Porušení uvedených právních ustanovení spatřuje žalobce ve skutečnosti, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, zda a proč se žalovaný správní úřad domnívá, že veškeré podmínky pro další trvání jeho zajištění zůstávají i nadále splněny. Žalobce připomněl, že dne 24.12.2010 uplynula lhůta pro transpozici „Návratové směrnice“ do právního řádu České republiky. Nejpozději od tohoto dne je tedy nutné interpretovat příslušné zákonné ustanovení eurokonformním způsobem tak, aby byly dodrženy závazky, které vyplývají pro Českou republiku z členství v Evropské Unii. To se týká i výkladu ustanovení § 124 odst.1 a 3 zákona o pobytu cizinců, tj. podmínek, při jejichž splnění může být cizinec za účelem navracení do země původu zbaven svobody, respektive může být zbavení jeho svobody prodlouženo. Podle článku 15 odst.1 „Návratové směrnice“ jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony, směřující k vyhoštění. Článek 15 odst.4 této směrnice pak stanoví, že ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna. Stejně požadavky vyplývají i z článku 5 odst.1 Evropské úmluvy. Žalobce má za to, že z evropských předpisů vyplývá identický požadavek, aby zajištění cizinců za účelem vyhoštění trvalo pouze v případě, že

- a) existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně vyhoštěn a
- b) orgány státu s náležitou pečlivostí činí všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno.

S ohledem na ustanovení § 68 odst.3 správního řádu pak splnění obou těchto podmínek musí být z odůvodnění příslušného rozhodnutí seznatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je však pouze zřejmé, že vyhoštění žalobce není možné realizovat z důvodu, že se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nepodařilo ověřit totožnost žalobce. To však bez dalšího ještě neznamená, že důvody pro zajištění žalobce i nadále trvají. Ověření totožnosti žalobce a získání náhradního cestovního dokladu bezesporu představuje podmínku, jejíž splnění je pro realizaci vyhoštění nezbytné, zajištění žalobce proto může být považováno za zákonné pouze v případě, existuje-li reálný předpoklad, že k ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu dojde během doby, po kterou může zajištění trvat. V napadeném správním rozhodnutí však v tomto směru není uveden jediný relevantní údaj o tom, proč se doposud totožnost žalobce nepodařilo ověřit, ačkoli od jeho zajištění uplynulo již šedesát dní, tj. zda v tomto ohledu ukrajinské orgány poskytují nezbytnou součinnost a proč se tedy lze důvodně domnívat, že během následujících šedesáti dnů dojde v tomto ohledu k nějaké podstatnější změně a cestovní doklad bude žalobci vydán.

Ani splnění druhé podmínky není z napadeného rozhodnutí seznatelné. Z odůvodnění implicitně vyplývá, že žalovaný správní úřad podal prostřednictvím zastupitelského úřadu Ukrajiny žádost o ověření totožnosti žalobce a o vydání náhradního cestovního dokladu. Pouhé podání žádosti o ztotožnění jako jediný úkon, učiněný žalobcem v průběhu předchozích šedesáti dnů, nemůže z hlediska kritéria náležité pečlivosti obstát. Pouze aktivní přístup žalovaného může vést k získání představy o tom, proč se doposud nepodařilo totožnost žalobce ověřit a zda k ověření totožnosti v následujících týdnech či měsících vůbec

může dojít. Od splnění podmínky ad b) tak závisí možnost řádně zhodnotit splnění podmínky a), tj, zda předpoklad vyhoštění žalobce je skutečně reálný.

V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že podle ustanovení § 124 odst.1 zákona o pobytu cizinců je při rozhodování o zajištění cizince policie povinna zabývat se též otázkou, zda v daném případě by nebylo dostačující pouhé uložení tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování. Takovým zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince je podle ustanovení § 123b odst.1 písm.a) mimo jiné povinnost cizince oznámit policii adresu, místo pobytu, zdržovat se tam a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě jí stanovené. Úvaha, proč v daném případě nepostačilo ve vztahu k žalobci uložení tohoto správního opatření za účelem vycestování - namísto prodloužení jeho zajištění - však v napadeném rozhodnutí chybí. Podle ustanovení § 126 písm.a) zákona o pobytu cizinců je policie povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají, po celou dobu pobytu cizince v Zařízení pro zajištění cizinců. Skutečnost, že v daném případě není možné uplatnit mírnější donucovací prostředky, je přitom důvodem, bez kterého zajištění cizince není možné. Situace cizince se v průběhu zajištění může změnit natolik zásadním způsobem, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování se stane možná až následně. Bylo tedy povinností žalovaného vypořádat se v napadeném rozhodnutí i s otázkou možného uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a svůj závěr náležitě odůvodnit. To však žalovaný neučinil a jeho rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 24.10.2011 vyplývá, že v rámci probíhajícího řízení bylo zjištěno, že s cizincem bylo dne 9.12.2001 zahájeno správní řízení ve věci udělení správního vyhoštění a byl umístěn v Záchytném zařízení pro cizince Balková. V době svého zajištění žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a ze zajištění byl propuštěn. Dne 13.3.2002 svévolně opustil Zařízení pro žadatele o udělení azylu a řízení ve věci azylu bylo zastaveno. Pokračovalo řízení o správním vyhoštění, které bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 5.12.2003, kdy žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let. Tohoto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 26.1.2004, žalobce neuposlechl a na území se zdržoval i přes uloženou povinnost opustit jej, bez cestovního dokladu i bez přihlášení k pobytu. Dne 25.3.2004 bylo žalobci Policií České republiky uloženo další správní vyhoštění na dobu deseti let a zároveň byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob. V této evidenci je veden doposud, platnost záznamu skončí dne 25.3.2014. Ani tohoto správního rozhodnutí až do svého zajištění dne 2.8.2011 cizinec nedbal a neučinil žádné kroky k vycestování z území České republiky. Svým jednáním tak žalobce maří výkony předchozích rozhodnutí.

Dne 20.8.2011 podal žalobce u správního úřadu, rozhodujícího o jeho vyhoštění, žalobu proti rozhodnutí o zajištění. Žaloba byla podána ke Krajskému soudu v Praze, tuto žalobu následně projednal Městský soud v Praze a dne 23.9.2011 vydal rozsudek pod č.j. 9 A 283/2011 - 25, kterým se ztotožnil s názorem žalovaného správního úřadu, potvrdil oprávněnost uvedeného rozhodnutí ve věci zajištění žalobce a žalobu zamítl.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný správní úřad uvedl následující:

Žalovaný má za to, že v odůvodnění pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění uvedl, jaké úkony a v jakém časovém sledu učinil pro to, aby totožnost žalobce byla prostřednictvím zastupitelského úřadu Ukrajiny ověřena, aby byl vydán náhradní cestovní doklad a řízení o vyhoštění mohlo být ukončeno. Do doby vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění nebyla totožnost zastupitelským úřadem Ukrajiny ověřena a nebyl žalobci vydán ani náhradní cestovní doklad. Při zajištění byl žalobce přesvědčen, že po zjištění všech

skutečností dospěje správní úřad k tomu, že zajištění je v konkrétním případě nedůvodné. Při následném prověřování skutečností žalovaný dospěl k tomu, že žalobce od začátku řízení o vyhoštění uváděl nepravdivé skutečnosti a po zjištění skutečného stavu věci dospěl k názoru, že zajištění je důvodné a prodloužení zajištění je nutné pro výkon práva, tedy pro skutečnou realizaci správního vyhoštění. Ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu zajišťují orgány Ukrajiny a podle názoru žalovaného tyto orgány v prodloužené lhůtě zajištění ověří totožnost a vydají náhradní cestovní doklad žalobci.

Při vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění podle ustanovení § 124 odst.3 zákona o pobytu cizinců žalovaný jako správní úřad, rozhodující o zajištění o správním vyhoštění, zvažoval též uplatnění ustanovení § 123b odst.1 písm.a) tohoto zákona, kdy zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií nebo
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo, peněžní prostředky za cizince může složit i státní občan České republiky nebo cizinec s povolením dlouhodobého či trvalého pobytu na území republiky.

Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v minulosti opakovaně mařil výkon správních rozhodnutí o svém vyhoštění, nemá žádné místo hlášeného pobytu na území ani finanční prostředky, které by mohly sloužit jako záruka, dospěl žalovaný k závěru, že uložení zvláštního opatření by ohrozilo výkon práva, tedy skutečné realizace vyhoštění. Podle názoru žalovaného nedošlo v průběhu doby zajištění k žádné podstatné změně, která by vedla žalovaného ke změně názoru na užití zvláštního opatření. Podle názoru žalovaného by uložení zvláštního opatření ohrozilo výkon správního vyhoštění a rozhodnutí o prodloužení zajištění nemá v tomto konkrétním případě dopad na soukromý a rodinný život cizince. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně přesně popsal všechny důvody, které ho vedly k rozhodnutí o prodloužení doby zajištění a nevyužití ustanovení o zvláštním opatření. Podle názoru žalovaného je jeho rozhodnutí plně přezkoumatelné.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 3.8.2011 vydáno rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 124 odst.1 písm.b), c) a e) zákona o pobytu cizinců. Tímto rozhodnutím byla žalobci stanovena doba zajištění na šedesát dnů od omezení osobní svobody s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, které zahrnuje vystavení náhradního cestovního dokladu tak, aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění.

Při vydání tohoto rozhodnutí vycházel policejní orgán ze zjištění, podle nichž bylo žalobci již dne 5.12.2003 uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let, tohoto rozhodnutí však žalobce neuposlechl, na území se zdržoval přes uloženou povinnost opustit jej bez cestovního dokladu i bez přihlášení k pobytu. Dne 25.3.2004 bylo žalobci uloženo další správním vyhoštění na dobu deseti let a současně byl žalobce dne 31.3.2004 zařazen do evidence nežádoucích osob. V této evidenci je žalobce veden dosud. Ani tohoto správního rozhodnutí

do svého zadržení dne 2.8.2011 žalobce nedbal, neučinil žádné kroky k vycestování z území a svým jednáním mařil výkon předchozích rozhodnutí.

Dne 3.8.2011 byl se žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, v němž žalobce uvedl, že si je vědom toho, že na území pobývá nelegálně a potvrdil, že nemá platný cestovní doklad a má pouze omezené finanční prostředky. Upozornil dále na skutečnost, že od roku 2008 žije ve společné domácnosti s občankou České republiky, s níž má roční dceru. Toto prohlášení vzal správní úřad jako navržený důkaz ze strany účastníka řízení a zahájil kroky k jeho prověření a zjištění skutečného stavu věci v místě udávaného pobytu.

Z výpovědi Ivany Š. ze dne 5.8.2011 vyplývá, že popřela, že by byla v partnerském či obdobném svazku s účastníkem řízení, uvedla, že jmenovaného zná pod jiným jménem, kdy spolu žili jako druh a družka asi půl roku v roce 2009, od té doby s ním neudrží žádný kontakt a jeho vyhoštění nebude znamenat žádný zásah do jejich práv a svobod. Doložila rovněž rodný list nezletilé Sofie Š., narozené dne 6.8.2010, z něhož nevyplývá žádný právní vztah tohoto dítěte k účastníku řízení.

Žalobce podal proti rozhodnutí o zajištění dne 20.8.2011 ke Krajskému soudu v Praze žalobu ve správním soudnictví, tato žaloba byla v době vydání napadeného rozhodnutí projednávána Městským soudem v Praze pod sp.zn. 9 A 283/2011.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22.9.2011 byla žalobci podle ustanovení § 124 odst.3 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím Policie České republiky, odboru cizinecké policie, oddělení kontroly pobytu, pátrání a eskort v Mělníku, o šedesát dnů s odůvodněním, že Ředitelství služby cizinecké policie muselo zajištění prostřednictvím Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové podklady pro vydání náhradního cestovního dokladu v rodném jazyce cizince a zastupitelskému úřadu Ukrajiny zaslalo žádost o vydání náhradního cestovního dokladu. Písemné materiály o snaze Ředitelství služby cizinecké policie ověřit v co nejkratší době totožnost cizince a zajištění náhradní cestovní doklad jsou součástí spisového materiálu. Do dne vydání napadeného rozhodnutí nebylo ukončeno ověřování totožnosti žalobce cestou zastupitelského úřadu Ukrajiny v Praze a z tohoto důvodu nebylo ukončeno řízení o vystavení náhradního cestovního dokladu cizinci, proto nelze ke dni vydání napadeného rozhodnutí realizovat správní vyhoštění cizince z území České republiky. Žalobce nepředložil v probíhajícím řízení žádné nové návrhy ani nové důkazy a správnímu úřadu nejsou známy žádné nové skutečnosti, které by bylo potřeba nově zvážit. Po dobu zajištění cizince správní úřad činil kroky k co nejrychlejší realizaci vyhoštění, zajišťuje vystavení náhradního cestovního dokladu cizinci cestou zastupitelského úřadu Ukrajiny v Praze a po vydání náhradního cestovního dokladu je připraven k okamžité realizaci vyhoštění cizince.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť jak žalobce v podané žalobě, tak i žalovaný správní úřad v písemném vyjádření k podané žalobě s tímto zamýšleným postupem soudu vyslovili svůj souhlas, proto soud o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce v podané žalobě v první řadě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy žalovaný

správní úřad blíže nespecifikoval, jaké kroky učinil a na základě jakých informací či poznatků předpokládá, že v prodloužené době bude schopen vyhoštění cizince realizovat.

Tento žalobcův názor Městský soud v Praze nesdílí. V daném případě žalovaný správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že důvodem prodloužení lhůty zajištění je neověřená totožnost cizince, z obsahu spisového materiálu dále vyplývá, že správní úřad činí v otázce ověření totožnosti cizince kroky, když požádal o spolupráci zastupitelský úřad Ukrajiny v České republice a lze proto mít za to, že žalovaný správní úřad v průběhu správního řízení zjišťuje, zda důvody zajištění trvají a má povědomost o stavu a průběhu řízení ve věci jeho žádosti o ověření totožnosti žalobce prostřednictvím ukrajinských správních úřadů i ve věci vydání náhradního cestovního dokladu cizince těmito úřady. Vzhledem k tomu, že k rozhodnutí o ověření totožnosti cizince a k vydání náhradního cestovního dokladu je příslušný jiný správní úřad v jiném státě, nelze na žalovaném správním úřadu požadovat, aby v této fázi řízení činil kroky k bezprostřední realizaci vyhoštění cizince. Na žalovaném správním úřadu nelze podle názoru městského soudu požadovat, aby měl konkrétními skutečnostmi doloženo, že provedené prodloužení lhůty bude dostatečné pro realizaci správního vyhoštění. Stanovená lhůta prodloužení v trvání šedesáti dnů odpovídá tomu, že správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice neuvedl konkrétní skutečnosti, v nichž vycházel při stanovení délky prodloužení, avšak tuto skutečnost nelze považovat za důvod pro vyslovení závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť tuto lhůtu nemůže žalovaný správní úřad nijak ovlivnit.

Městský soud v Praze má za to, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je natolik dostatečné, že je z něj jednoznačně patrné, že dosud nebyla ve spolupráci s velvyslanectvím Ukrajiny s jeho konsulárním oddělením potvrzena totožnost žalobce a že dosud nebyl tímto orgánem vydán náhradní cestovní doklad, aby žalobce mohl opustit území České republiky. Za dané situace má soud za to, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že podmínky pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění i nadále trvají, neboť stále dosud nebyla ověřena jeho totožnost a žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem. Žalobce byl podle názoru soudu dostatečně seznámen s důvody svého zajištění, neboť tyto zůstaly od vydání prvního rozhodnutí nezměněny a rovněž byl seznámen i s důvody prodloužení doby zajištění. K namítanému porušení článku 5 odst.2 Úmluvy a ustanovení § 68 odst.3 správního řádu podle názoru soudu v daném případě nedošlo, neboť žalobce byl dostatečně seznámen s tím z jakých důvodů byl zajištěn a z jakých důvodů byla lhůta zajištění prodloužena. Žalobce si musí být vědom skutečnosti, že nemá platný cestovní doklad a že není oprávněn k pobytu na území České republiky.

Důvodnou Městský soud v Praze neshledal ani žalobní námitku o tom, že v napadeném rozhodnutí chybí úvaha, proč v daném případě nepostačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Zvláštního opatření jako mírnějšího prostředku, zajišťujícího realizaci správního vyhoštění, může být použito jen tehdy, je-li v konkrétním případě garancí, že cizinec bude pro realizaci správního vyhoštění k dispozici. Policie vždy musí volit takový prostředek, který je adekvátní a jímž bude realizace správního vyhoštění cizince zajištěna. Je proto na policii, aby podle konkrétních skutkových okolností formou správního uvážení rozhodla, zda zvolí zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, tedy mírnější prostředek, nebo zda přistoupí k aplikaci ustanovení § 124 odst.1 zákona o pobytu cizinců, tedy k zajištění cizince. Zajistit cizince omezením na osobní svobodě je možné pouze v případech, kdy uložení zvláštního opatření nepostačuje.

Lze přisvědčit názoru žalobce, že otázka možné aplikace zvláštních opatření musí být zkoumána i při rozhodování o prodloužení doby zajištění a že úvaha správního úřadu a závěr by měly být obsaženy v odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V daném případě žalovaný správní úřad takovou úvahu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, když poukázal na skutečnost, že cizinec opakovaně maří výkon správních rozhodnutí o svém vyhoštění, nemá žádné místo hlášeného pobytu na území České republiky a proto správní úřad dospěl k závěru, že uložení zvláštního opatření by byl ohrožen výkon práva skutečné realizace jeho vyhoštění. Uvedená úvaha správního úřadu, včleněná do odůvodnění napadeného rozhodnutí, je podle názoru Městského soudu v Praze plně dostačující pro závěr o jeho přezkoumatelnosti. Z uvedeného je zřejmé, že pobyt cizince na území České republiky mimo zajištění by byl v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a jeho okamžité vycestování bez náhradního cestovního dokladu pak také možné není. Nelze nepřihlídnout ani ke skutečnosti, že žalobce podle údajů, uvedených ve spisovém materiálu správního úřadu, nedisponuje takovým množstvím finančních prostředků, v podstatě nemá na území České republiky zajištěno ubytování a toto zajištění ubytování nijak neprokázal. Porušení právních norem ze strany cizince bylo jednoznačně v rozhodnutí o zajištění uvedeno a důvody zajištění byly dostatečně rozvedeny. Z obsahu žaloby samotné ani z obsahu správního spisu pak nevyplývají žádné rozhodné skutečnosti, které by svědčily o změně poměrů na straně žalobce a které by bylo zapotřebí správním úřadem nově zvažovat.

Ze všech důvodů uvedených v odůvodnění tohoto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto jí podle ustanovení § 78 odst.1 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a ve sporu úspěšnému žalovanému správnímu úřadu žádné prokazatelné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23.listopadu 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu